

ELÉGIA

EGY TEMPLOM HALÁLÁRA.

Ez illat-lelkű templom
holnap lélektelen rom:
tömjénnel tölt falából
kövön kő nem marad.

Harangja bizva kondul,
de a vén falakon túl
állványok erdejében
új dóm vert gyökeret.

S az állványok ha tűnnek,
zengő bokrétaünnep
jöttén az ódon egyház
kulcsát veszejtől majd,

kulcsát, mely nemzedékek
hitének menedéket
tárt sugaras rorátén,
borús vigilián.

Sürgés-forgás, sietség.
S a fürgé kőművesnép
művét ha betetőzte:
az agg toronyba vág.

De még e nyári estén
megrozkodott keresztjén
a lák mögé hanyatló
nap fénye hamvadoz.

S ormán egy fáradt fecske,
Jóisten kőművesse,
gazdája mérhetetlen
hatalmát hirdeti.

S leszáll az este végkép
s megtéveszt a sötétség:
a régi templom épet
s az új: romot mutat.

Csákány alá ítélt ház,
hűséged engem példáz!
Mert hűség háza lelkem,
akár e templom itt:

ormán ég madarának,
oltárán ég Urának
szállást ad áhitattal
lerontatásaig.

(Szeged, 1924 augusztus)

RÉDEY TIVADAR